

CHRISTINE ÉS MADELEINE FÉRET-FLEURY

ATLANTISZ

3. A Tükrök Ura

Christine és Madeleine Féret-Fleury

ATLANTISZ

3.

A TÜKRÖK URA

*A két Cécile-nek
és a két Océane-nak*

ELSŐ KÖNYV

A vak isten

Az órák a hullámvás ritmusában teltek-múltak. A hullámok sorra megemelték a súlyos kereskedőhajót, egy kicsit mindig odébb sodorták a sós tenger felszínén, majd mintha kifáradtak volna, elenyésztek. Adel alkalmi fekhelyén számolgatta őket: tíz... tizenkettő... tizennyolc... huszonkettő... huszonnégy... de százig soha nem jutott el. Erőt vett rajta az álmoság, és lehuny szemhéja mögött ismét elsza badult a tűzvész. A víz, a tűz, a török... a szétporladó penge, melynek hamvai a kőre szóródnak, ahová Lé dát, a kijelölt áldozatot láncolták... egy lángolva égő test, a fájdalmas haláltusa üvöltései... Adel újra és újra maga előtt látta a vörössé váló fényzuhatagot, a Fekete Királynő fátylát, amely leválik róla, és ott lebeg a végre láthatóvá vált arca körül.

Az anyja arca.

A kislány a látomás felé akart futni, de az előtte magasodó tűzfal semmivé vált; friss fuvallat simított végig lázas homlokán. A hajófenékben feküdt, abban a *gaulosban*¹, amit Gadir fegyverzett fel és küldött a segítségükre. Húvös kéz emelte meg a tarkóját.

– Igyál, Adel... A tengerészek szerint a tengeribetegséget táplálni kell. Igyál, és meglátod, mindjárt jobban fogod magad érezni.

Adel lenyelt egy korty levest, majd erőtlenül visszahanyatlott a fekhelyként szolgáló szőnyegkötegre. Valaki kicsit kinyitotta a lőréseket, a sápadt napfény megvilágította a hajótest hatalmas gerendáit, a kötelekkel rögzített, édesvízzel teli hordókat, az élő csirkékkel teli ketreceket, melyek lakói hangosan kotkodácsoltak és a piszkos szalmában kapirgáltak. Ismerős arc bukkant ki a félhomályból, és rámosolygott.

– Kalliszta? Hol vagyunk?

– A nyílt tengeren, a Malandria, jobban mondva az Orkeniz környéki vizeken, ugyanis a Fekete Királynő veresége nyomán a város visszanyerte eredeti nevét. Nem mondhatom meg neked pontos útirányunkat, mert Kosztasz egyelőre jobbnak látja titokban tartani. Csak azt nem tudom, miért...

¹ *Gaulos*: föníciai kereskedőhajó.

– A többiek?

– Mindannyian betegek, még Dionüszia is! A két katona az erődben maradt, amelynek parancsnokságát Gadir parancsára átvették. Demetrioszt régenssé nevezték ki, és az lesz a dolga, hogy felkutas-
sa Azaésznek, a törvényes királynak a leszármazot-
taikat – ha egyáltalán még életben vannak.

– Nem volt meggondolatlanság erősítés nélkül magukra hagyni őket? – mondta megindultan Adel.

– A hadsereg, amit a Feke...

Megakadt, és az ajkába harapott.

– A boszorkány katonái elmenekültek, vagy meg-
adták magukat – folytatta Kalliszta anélkül, hogy észrevette volna a lány sápadtságát. – A nagy részük, úgy tűnt, elveszítette a memóriáját: nem emlékez-
tek sem a nevükre, sem az utóbbi évek eseményeire. Demetriosz szerint eddig rontás ült rajtuk. Mások...
egyszerűen köddé váltak a szemünk láttára.

– Átmentek egy tükrön, mint Sztephanosz?

– Nem. Némelyek – állatok, főleg apró ragadozók, nyestek, rókák, farkasok – varázslat folytán emberi alakot öltöttek. Úrnőjük eltűnése után visszanyerték valódi mivoltukat, és szétszóródtak a kastély minden zegében-zugában. Volt ám fejetlenség! Százszámra találtunk automatákat is, egy föld alatti teremben voltak felhalmozva. Demetriosz úgy tervezi, hogy életre kelt belőlük egyet-kettőt: ég a vágytól, hogy feltárja működésük titkát.

A fiatal nő belemártott egy ruhadarabot egy vízzel teli edénybe, és gyengéden végigsimította vele Adel arcát.

– Nem akarsz járni egyet a fedélzeten? Gyönyörű nap ígérkezik.

– Az imént „köddé vált” katonákról beszéltél. Mit akartál ezzel mondani? – firtatta Adel.

– Nos hát... Malandria helyőrségének nagy része – az őnök, a várfalakon felállított íjászok – csupán káprázat volt. Eleven, látszólag élettel teli képek... Úgy alkották meg őket, hogy bizonyos mozdulatokat végezzenek, mindig ugyanazokat, nyílveesszőink azonban akadálytalanul áthatoltak rajtuk, és e szellemharcosok egyike sem tudott bánni semmiféle valóságos fegyverrel. Egy órával azután, hogy beléptünk az erődbe, testük átlátszóvá vált. És lassan, fokozatosan köddé váltak. Olyan ez, mint egy rossz álom...

– Jobban szerettem volna, ha mindez csupán... rémálom – suttozta Adel.

– Túl sok időt töltöttél itt a hajófenékben! Gyere velem, szívdd be a jó kis tengeri levegőt, több nem is kell hozzá, hogy visszanyerd az életörömedet – sürgette Kalliszta.

Felsegítette a lábadozót, és a vállára borított egy gyapjúköpönyeget. Élénk mozdulatai, ragyogó szeme pontosan arról az életörömről tanúskodtak, amit ígért.

„Megtalálta Kosztaszt, – gondolta Adel. – Együtt van vele ezen a hajón – csodálatos módon mindketten életben vannak –, és csak ez számít neki.”

Engedelmesen követte Kallsztát a fedélzetre vezető feljárón. Két rézlámpa volt felakasztva a nyitott csapóajtó mindkét oldalán; amikor a fiatal nő az első fokra tette a lábát, a lámpák inogni kezdtek, megváltoztatva az árnyékok alakját.

„Irigylem őt. Igen, irigylem. Szeretnék én is olyan lenni, mint ő. A szívében nincs szemernyi kétség sem. Követni fogja azt a férfit, akit szeret, vigyázni fog rá, reszketni fog érte, együtt örül vele. És én? Van-e akár egyetlen lény is a világon, akinek a létezése fontos lenne nekem? Szeretem Aeilint, szeretem Svent is, de... ez nem ugyanaz. A szerelmet... ezt a szerelmet... vajon én is megismerem egyszer?”

Adel borzongását elfojtva a bal karja köré csavarta a hosszú köpenyt, és elindult fölfelé. Úgy érezte, mintha a csontja velejéig átfagyott volna – ilyen korán beköszönt a tél ezeken az északi tájakon, vagy a sok kaland közben elvesztette volna az időérzékét?

Egy dologban azonban teljesen bizonyos volt.

Mostanában – talán éppen akkor, amikor a bukiknak, a Mandragórát őrző kegyetlen törpéknek a fogságában sínylődött, vagy amikor a síkságon át menekült egy csapat vérszomjas fenevad elől – töltötte be tizenötödik életévét.

A sas átható tekintetével a jégbe fagyott tájat fűr-készte: a hótakaró alatt szunnyadó kihalt mezőket, a Szentély Bejárata felé kígyózó folyó sötét vizét, a romhalmazzá vált kunyhókat, az elnéptelenedett falvakat. Oly régóta repült már, hogy szárnyai végén jégcsapok képződtek; aranysárga szemét véres hályog fátyolozta el, és minden szárnycsapás kínszenvedés volt a számára.

De nem adta fel, repült tovább. Ő vetítette beléje az Akaratát. Ő parancsolta meg neki, hogy repüljön hozzá. Őérte a múltban a leghevesebb viharokkal is szembeszállt. Egymaga küzdött meg az Orkeniz kikötőjét őrző kilencfejű hidrákkal, akik valamilyen hatalmas bűbáj folytán a mólóhoz voltak kikötve, tüzet okádtak és mérges epét köpködtek. Számtalan embernek vájta ki a szemét, őrjítette meg a lovait, ragadta és hurcolta el kutyáit, birkáit és gyerekeit. Miatta lett rettegés úrrá azokban az erdőkben, ahová bemenekültek a meglesett, feljelentett, kifosztott és tönkretett lázadók. Mindig visszatért *Hozzá*, és az öklére ült, mint egy karvaly, akit megszelídített a bőr szemelenző és a friss hús őrjítő szaga. Hangjának zenéje, hajának illata elkábította. Még a dühkitöréseit is szerette.

Ót.

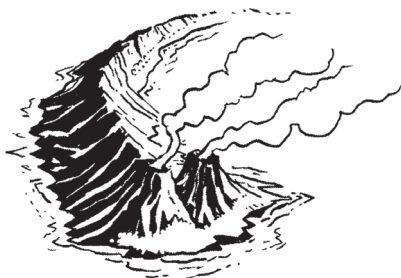
A Királynőjét.

A sas kénytelen-kelletlen otthagya a felszálló légáramlatot, amely egészen az avari erdő fölé sodorta, és a síkság felé fordult. A vadászösztön azt súgta neki, hogy ennie kell valamit. Az idő azonban sürgett, ezt testének minden porcikájában érezte; de ha enged az éhség és a fagy rohamainak, ha hulló kődarbként veti magát a hóborította barázdák közé, az eddig kiállt szenvedések mind kárba vesznek. Uzrael csak ritkán kóstolt bele abba a néhány zsákmányba, amelyet ezen a lakatlan vidéken találhatott, a mezei pockokba, a sovány nyulakba és a még girhesebb rókákba. A Fekete Királynő kezéből még fióka korában kapta meg emberi húsból álló első eledelét. Amióta szárnytávolsága elérte a kifejlett madárét, a Királynő olykor odavetett neki egy-egy halálra ítélt embert vagy rabszolgát, pusztán azért, hogy örömét lelje a megfélemlített ember és az óriási ragadozó közötti egyenlőtlen küzdelemben. A madár, akit örökösen mardosott az éhség, megmámorosodott a meleg vér szagától, áldozatának jajkiáltásai gőgössé tették. Legyőzhetetlennek érezte magát, és tudta, hogy szeretik.

Ott, odalenn... csak nem egy kis rágcsáló az a surranó árny? Egy hermelin lehet az – nyomorúságos éték, csupa csont és bőr. De mégis több a semminél.

A mocskos bundát majd ott hagyja, mint hatalmának bizonyítékát minden élő teremtmény felett – hiú dicsőség ebben a kihalt pusztaságban!

A sas hangtalanul előrenyújtotta karmait, és rávetette magát az állatkára, amely ott iszkolt a bozótban.

A *gaulos* fedélzetén a szellő sós tengerillatot, alga és napsütötte fa szagát sodorta magával. Két matróz forró kátránnyal teli üstöt húzott maga után, melybe kenderkócot mártogattak, hogy betömjék a fedélzet réseit; egy harmadik a fővitorla árnyékában guggolva halat belezett, a belsőségeket a tengerbe hajította. Adel érezte, hogy az epe égeti a száját, és kimerülten Kalliszta karjára támaszkodott.

– Megint elkapott a tengeribetegség? – érdeklődött Kalliszta nyugtalanul. – Le akarsz menni?

A kislány nemet intett a fejével.

– Csak egy perc! – préselte a szavakat nagy nehezen. – Semmi az egész, kicsit megszédültem.

– Adel! De örülök, hogy jól vagy!

Kosztasz jött velük szembe, mögötte Gadir király, aki láthatóan remekül érezte magát egyszerű matrózruhájában.

– Barátaim – jelentette ki ünnepélyesen –, valósággal megfiatalodtam! Ez ám a nekem való élet! Hívogat a távoli láthatár, szemem megpihen a smaragdzöld hasú hullámokon, arcomba csap a sós tajték, a csillagokkal barátkozom! Arra megyek, amerre a szél sodor, étkezéskor illatos húsú rákot lakomázom, meg két tucat friss osztrigát, kedves társakkal pipázgatok... Szabad vagyok!

A nyomkereső köhintett egyet.

– Nagyszerű, felség, tökéletesen igaza van. A néma istenek úgy nyújtják át nekünk ezeket a kis örömöket, mint egy jókor jött és... valljuk be, megérdemelt fegyverszünetet. De ha szabad...

– Kosztasz, elhallgass, te vén ünneprontó... Adel, jelenléted felüdíti a lelkem. Jó munkát végeztetek – tette hozzá. – Porrá égett az az átkozott boszorkány a gonoszságával meg a házi gnómjával együtt! A testét nem találtuk meg, de biztos vagyok benne, hogy az Ereboszban, az alvilágban az Erinnüszök szüntelenül üldözik, míg a Tartarosz mélyén el nem nyeri méltó büntetését! De mi ez? Adel! Szavamra, elájult... Fogjátok erősen, a kutyafáját, még belezuhan a tengerbe!

Az utasokat a fedélzet közepén kifeszített vászon védte a nap hevétől. Alatta, egy drága rézberakásokkal díszített alacsony asztal körül, lapos párnák heverték. Kalliszta és Kosztasz óvatosan lefektette Adelt az árboc mögötti szélvédett helyen.

– Hozzatok egy takarót, kabátot vagy ilyesmit!
– dörögte Gadir. – Meg forralt bort! Szpiro, te még mindig itt vagy? Ugorj, fiam, vagy mindjárt megtáncoltatom a korbácsomat a hátadon!

A matrózinas, akinek hirtelen sürgős dolga akadt, igyekezett minél gyorsabban eltűnni az egyik lejáróban. Néhány perc múlva Adel jobban lett a forró italtól és a vállára borított szőrmétől, már egy tengeri kétszersültet rágcsált.

– Sven... beszélnem kell Svennel – súgta.

Kalliszta odatelepedett melléje.

– Sven megsebesült – vallotta be. – Nyugodj meg, az élete nincs veszélyben, de mivel sokat hánykolódott, Gadir jókora adag nyugtatót adott be neki, hogy egy ideig veszteg maradjon.

– Megsebesült? De hogyan?

Adel letette üres poharát, ujjaival a halántékát masszírozta.

– Kiszabadította Lédát a láncok közül – próbálta felidézni a történeteket. – A nyakában volt a láthatatlanná tévő kő, ezért senki nem nyúlhatott hozzá, hiszen láthatatlan volt. Utána meg...

– Hallottuk a robbanást – szakította félbe Kalliszta. – Nem kell elmesélned, mi történt... ott voltam, mikor elpusztítottad az addankokat². Én...

Tétovázott, kereste a szavakat.

– ...utálatos voltam veled azon a napon. Meg tudsz bocsátani? Annyira félttem, annyira féltettem...

– ...Kosztaszt, tudom.

Kalliszta elvörösödött.

– Ennyire látszik?

– Azt hiszem, mindenki kitalálta...

Rámosolygott a fiatal nőre, majd folytatta:

– Sven megégett? Vagy lezuhant valahonnan?

– Egyik sem. Leszúrták. Csúnya seb lett a lábán, amely elfertőződött. Félrebeszél.

– Mit mondott?

– Nem beszélt összefüggően... Valami kígyóról beszélt... a „tenger köldökéről” ...

Kalliszta felnevetett.

– Többször is megismételte: „A vak a nyomomban van. Addig üldöz, míg rám nem talál”... Én ebből egy árva szót se értek, te igen? De van itt más is... – A fiatal nő elkomolyodott. – Könörgött, hogy vegyük le róla az addankok kövét.

Adel összerezzen.

– Biztos vagy benne?

² Ld. *Atlantisz*, 2. kötet: *A Fekete Királynő*.

– Igen. Nem tudta elviselni, hogy ott érzi a nyakában. Azt még kevésbé, hogy hozzáérjen.

A fiatal nő felállt.

– Magadra hagylak egy kicsit, rá kell nézmem a többi betegemre is... Pihenj, és ne emészd magadat! A barátod fel fog gyógyulni.

Miután egyedül maradt, Adel lehunyta a szemét, s teli tüdővel szívta magába a friss tengeri levegőt. Enyhe szédülés fogta el, megkapaszkodott az árbocban – lehet, hogy a hajó felborul, és ő belezuhan a tajtékozó tengerbe? De nem, csak a képzelete játszott vele, a tenger csendes és nyugodt volt. Ám amit Kalliszta mondott neki, az felkavarta. Az önkívület, a hallucinációk... Ilyen tüneteket csakis a Csillag Fegyverei által okozott sebek idéznek elő. Ő maga is átélte mindezt, amikor Svennel és Aeilinnel, az aprócska morganesz hercegnővel együtt a Maelström felé menekült³. A tőr által belecsepegtetett mérreg vonzotta el a Két Világ közötti Kapuig, sebezhetővé téve őt az addankok kövének borzalmas ereje számára – ami gyönyörű ékszer, de aki viseli, azt vérszomjas zsarnokká képes változtatni. Társai nem voltak hajlandók ilyen terhet magukra venni, tartva attól, hogy lelkük mélységeit teszik vele próbára. Egyedül Sven, aki sem dicsőség, sem vagyon után nem sóvárgott, kezelte félelem nélkül a bűvös kristályt.

³ Ld. *Atlantisz*, 1. kötet: *Az örökös nő*.

Egészen mostanáig...

Adel odaszorította arcát az árboc göcsörtös fájához, a fenyőtörzs felületén még enyhe gyantaillat érződött. A Fekete Királynő ahhoz hasonló tört tartott a kezében, mint amilyent a kislány viselt az övére erősítve egy bőrtokban...

„Léda töre! Megsemmisült. Tudom, láttam... És amikor Sven megragadott az ablak mellett, még sértetlen volt... De akkor...”

A kislány összegörnyedt, mintha hatalmas súly zuhant volna a vállára.

Végtelen tűzfolyam. A vér csillogása. A lángok pattogása.

Kinyújtott karral rohant a Királynő felé éppen akkor, amikor a nő átlépett az ablak párkányán...

Sven húzta vissza.

– Ne! Lezuhansz!

Azután... azután már semmire sem emlékezett.

Megtámadta volna a barátját? Megsebesítette volna? ...a tulajdon tőrével?

A madár már egy nap és egy éjszaka óta repült megállás nélkül a tenger fölött. A hullámok az ólomszürkétől a tintafeketéig változtatva színüket végtelen és komor egyhangúsággal gördültek tova. A szellőkések

tajtékforgókat vágtak beléjük, időnként egy-egy ten-
geri élőlény háta bukkant ki alóluk. Az óvatos Uzrael
tartotta a magasságot: bizalmatlanul nézegette a fel-
kínálkozó zsákmányokat, melyeknek valódi méretét
elrejtette a hullámok sötét tömege. Az éhségtől és a
szomjúságtól azonban szinte az eszét vesztette. Kép-
zelete ugrándozó mezei nyulakat látott a hullámok
taraján, közeledtére kövér mormoták surrantak a
víz alá. Utolsó ebédjét – a mező szélén talált herme-
lint – már el is felejtette. Ez a megvetett apróvad,
melyet jobb híján falt csak fel, most mégis ízletes,
fejedelmi éteknek tűnt a számára. De nem fordulha-
tott vissza. A parancsoló akarat, mely messzire űzte
a szárazföldről, tépte-szaggatta idegeit és izmait, és
szívének fájdalmát egyre kízóbb éhséggel tetézte.

Ő... már oly közel van.

Biztos volt benne, hogy a kietlen láthatáron nem-
sokára megpillant egy jelet.

Az óriási hullámok úgy lebegtek félig lehunyt sze-
mei előtt, akár a kísértetek.

Egyszer csak, alig észrevehetően, vékony ezüstcsík
kezdett kirajzolódni a végtelen víz fölött. Uzrael
minden maradék erejét összeszedte. A szeszélye-
sen kavargó szél – egyetlen tengerész sem járt még
soha ezen a vidéken, ahol a vihar három évszakon
át folyamatosan dühöngött, és csak azért csitult el,
hogy csalóka szélcsendnek adja át a helyét – kelet

felé sodorta, de minden erejével igyekezett tartani az irányt. Éles szemével hamarosan kivette a sziget körvonalait; az alacsony, lapos és szürke partvidék alig emelkedett ki a tengerből. A moszatszagból tudta, hogy nem elcsigázott képzelete játszadozik vele. Ott igenis szárazföld volt, látszólag lakatlan, csupasz szárazföld az alattomos áramlatok védelmében, melyek még a legkönnyebben irányítható hajókat is a sziklaszirtekhez csapták.

Ahogy a sas közeledett lassan a sziget felé, fokozatosan rajzolódtak ki előtte a táj részletei: a rövid, fakó fűvel borított sziget több száz stadion széles volt, és kiflit, vagy inkább lapos, tátott szájú kígyófejet formázott. A hulló szemére egy ovális mélyedés emlékeztetett, amelyről – mikor a madár átszállt fölötte – kiderült, hogy egy mély és sötét lyuk. De a sötétséget villódzó, ide-oda cikázó fények törték meg: a mélyedés élt, és fenyegető vörös fényben úszott.

Uzrael szárnyait összecsukva zuhanórepülésben közeledett a tölcésér felé; csakhamar füst gomolygott körülötte. Olyan sok volt lenn a tűzrakás, hogy a ropogó lángokból forró légoszlop tört az ég felé. A megszárdult, tájékozódni képtelen madár szélsodorta száraz falevélként imbolygott a levegőben, és száz könnyökkel lejjebb a nyakát törte volna, ha egy háló nem tartja meg. Trombitaszó harsant a völgy mélyén, hangja sokszoros visszhangot vert. Az

*aulosok*⁴, a fuvolák érces hangja megtörte a sötét-séget; fülsiketítő hangok szálltak az égnek. A háló szaggatott mozgással leereszkedett és lágy ráncokban bevonódott, miközben a kiáltások egyre közelebből hallatszottak. A sast elfogták és elvitték: mielőtt elvesztette volna az eszméletét, még látta, hogy a körülötte nyüzsgő teremtmények – sokukban semmilyen emberi vonás sem volt – a nyakuk körül vagy a derekukon mindannyian ugyanolyan sárgaréz láncot viselnek. A csavart gyűrűkből álló, gyerekcsukló vastagságú láncot hosszúkás kapocs díszítette – egy kígyófej. A nemesfém foglalatban sötétvörös gránát ragyogott: egy merev és vérző szem mintázott.

⁴ *Aulos, auloi* (görög): fuvola.

– Nem, Adel. Ne is erősködj, ez lehetetlen.

Kosztasz becsukta a kapitány kabinjának ajtaját, melyet térképszobának is hívtak, és bereteszelte.

– Arra az esetre, ha bizonyos dolgokról beszélünk itt, amikről jobb, ha nem tud a legénység – jelentette ki.

Hét napja már, hogy a *gaulos* a kedvező szelek szárnyán nyugat felé vette az útját. Esténként a nap kerek tatja előtt bukott le, vörössel és arannyal vonva be a tenger felszínét. Reggelenként a szivárvány színeiben játszó repülőhalrajok jártak körülötte tünékeny táncot. A kereskedőhajóra békés megszőkottság telepedett: a matrózok tették a dolgukat, javították a hálókat és az árbocokat, súrolták a fedélzetet, minden egyes fémdarabot annak az embernek az

aprólékos gondosságával fényesítettek, akinek korábban már meggyúlt a baja a rozsdá által okozott károkkal; a kormányos pont délben megmérte a nap magasságát, a szakács pedig mélyen belemerítette merőkanalát a kondérba, és szétosztotta annak tartalmát, a sózott húsos kását, amit hajnal óta kotyvasztott. Szabadidejükben a matrózok kockáztak vagy soha véget nem érő dalokat énekeltek különböző hajótörésekről és tengeri ütközetekről. Egy cápavadászat egy egész napra munkát adott mindannyiuknak: a kék cápa, amelyet odavonzottak a hajóról kidobált ételmaradékok, állandóan ott úszott a *gaulos* nyomában. A vitorlamester kivetett egy hüvelykujjni méretű horgot, jókora szalonnadarabot tűzött rá, az óriási hal bekapta, majd kötelekkel és csigákkal a fedélzetre húzták. A gyomrában mindenféle furcsa tárgyat találtak, még egy – a tulajdonosa által rég elveszettnek hitt – ácskalapácsot is...

Adel, aki két kötélcsomó között üldögélve hosszú órákat töltött a fedélzeten, úgy érezte, képtelen osztozni az általános vigasságban. Mereven bámulta a tengert, és várt, egyre csak várt – maga sem tudta, mire. Talán egy szél által odasodort üzenetre? Egy vitorla felbukkanására, amely úgy emelkedik ki a felhők közül, ahogy egy gyapjúszál válik el az összegubancolódott gyapjúcsomótól? Türelmetlenség gyötörte. Várni, mindig csak várni! Várni, hogy Sven erejét visszanyerve véget vessen vívódásának, vagy nyilvánítsa

őt bűnösnek; várni, hogy Gadir és Kosztasz beleunjanak suskusaikba, és végre feltárják az utasok előtt a hajó úti célját; várni, valószínűleg hiába, egy anyja halálát tanúsító bizonyítékra, vagy...

Amikor gondolataiban ehhez a ponthoz ért, a kislány felállt, és végigfutott a fedélzeten a hátsó felépítményhez, ahol Gadir király kabinja volt. A királyt szokás szerint a nyomkereső társaságában találta; a két férfi egy tervrajzokkal, feljegyzésekkel és tengeri térképekkel roskadásig megrakott asztal két oldalán ült; pipáztak, füstkarikákat eregettek a levegőbe, és jóízűen beszélgettek.

– Beszélnem kell veletek – jelentette ki Adel kergetés nélkül. – Mindannyiótokkal. Most, azonnal!

– Ez lehetetlen – ismételte meg Kosztasz.

Gadirra nézett, a király helyeslését várva, majd folytatta:

– Káprázat áldozata vagy. Nem te mondtad – én ugyanis nem tudtam –, hogy a Régi Világban élő emberi lényeknek megvan a hasonmásuk itt, a Tíz Királyságban? Nem így van ez Atlasz, Léda, sőt még Dionüszia esetében is? A Fekete Királynő... Értem, hogy egy ekkora hasonlóságtól megzavarodtál. De amit láttál, az az anyád árnyékos oldala, az egyik gonosz ikertestvére... Közönséges boszorkány, aki ki tudja, honnan bukkant elő...

– Nem – mondta Gadir, és letette a pipáját.

Olyan hangsúllyal mondta ezt, hogy Sven, aki elnyúlt a fekhelyen, mert még gyenge volt a láztól, megpróbált felülni.

– Hogy állíthatja ezt ilyen... ilyen ellentmondást nem tűrő magabiztossággal? – kérdezte csodálkozva.

A király a hajóablak felé nézett, melyen át a láthatárig látszott a hullámok tánca, hallatszott a tajtékos hab zúgása, és halkán folytatta:

– Máig emlékszem a napra, amikor Atlasz apja, Atlantisz egykori ura és a Tíz Királyság protektora felfedte előttünk ezt a titkot. Megrökönyödtem, amikor megtudtam, hogy valahol a Régi Világban él egy másik Gadir is, aki abban a tévhitben van, hogy maga irányítja sorsát, s eközben fogalma sincs arról, hogy élete megmásíthatatlanul hozzá van kapcsolva az enyémhez. Sorra gyártottam a feltevéseket jelleméről, szokásairól, kedvenc ételeiről. Atlasz nem takarékoskodott a gúnyos megjegyzésekkel: azt mondta, hogy én olyan falánk és annyira rendetlen vagyok, hogy a hasonmásom csakis szigorú, mértékletes életmódot folytathat. Ha egy napon találkoznék vele, meg se ismerném, hisz megjelenése és igénytelensége szöges ellentéte volna az én személyiségemnek. Mire azzal vágtam vissza, hogy ekkora különbség természet ellen való, ezért léteznie kell egy harmadik Gadirnak is, aki helyreállítja az egyensúlyt a két ellentét között... De a király kiábrándított: Atlantisz

minden lakójának csak egyetlen hasonmása létezik. Két személy, és csakis kettő nézhet ki ugyanúgy...

– Anyám eltűnt a Maelströmben – emlékezett Adel. – Meglehet, hogy még életben van...

– Belefulladt, Adel – dünnyögte Sven.

– A testét soha nem találták meg. Láttam a sírt, amelyben apám nyugszik... De mi lett anyámmal? És azzal a halással, aki a kíséretében volt? Átjuthattak a Világok közötti Kapun?

– Van valamilyen arcképed az anyádról, kislány? – érdeklődött Gadir. – Egy miniatúra, vagy valami vázlat?

Adel megrázta a fejét.

– Nincs. Volt egy régi kalapom, ami az övé volt, de azt utazás közben elvesztettem. Anyám magas volt, vörös hajú, mint amilyen én is vagyok, a szeme zöld, az arca enyhén háromszögletű... Ő az, ebben biztos vagyok! De hogyan... hogy lett...

Nem tudta befejezni a mondatát.

Gadir felállt a székről. Adel észrevette, hogy izgatott, a keze remeg.

– Gyermekeim... – szólalt meg.

Ő sem tudta befejezni a mondatot, szemmel láthatóan erős felindultság vett erőt rajta.

– Gyermekeim, az a titok, amelyet most megosztok veletek, nem az enyém, és megesküdtem, hogy soha senkinek nem árulom el. Ám a helyzet súlyosságára tekintettel kénytelen vagyok megszegni az eskümet...

Adel... Soha nem láttam a Fekete Királynő arcát, de ha pontos az a leírás, amelyet adtál róla, akkor egy, a mi világunkból való nő, aki ugyancsak nyomtalanul eltűnt, és akiről nem tudjuk, meghalt-e vagy még él, úgy hasonlított hozzá, mint egyik tojás a másikra...

Adel megborzongott; túlságosan is jól értette, milyen kétségbe vonja ez a vallomás a saját bizonyosságát.

– Ki volt az? – kérdezte fojtott hangon. – Hogy hívták?

– Pleioné volt a neve. Ő volt... ő volt Atlantisz királynője. Léda anyja!

A hullámok lágyan ringatták a *gaulos* potrohos testét; néhány pillanatig csupán a tengeri madarak rikoltozása törte meg a csendet. Kosztasz visszaült a térképasztalhoz; a mellette ülő Kalliszta együttérzéssel figyelte Adelt. Sven hátradőlt a derekát alátámasztó párnákon. Aeilinből, aki egy takaró alatt összegömbölyödve küzdött a tengeribetegség ellen, csak a szemei látszottak.

Adel összetette a kezét, mintha imádkozna: szorosán összekulcsolt ujjai elfehéredtek, ahol egymásba kapcsolódtak...

– Keressük meg, kutassuk föl! – kiáltotta szenvedélyesen. – Akkor majd megtudjuk...

– Adel... – szólalt meg Kosztasz, hangjába némi szomorúság vegyült. – Megfelelkezel a jövődőlésről. És Lédáról.

A kislány összeráncolta a szemöldökét.

– Miféle jövendölsérről? Hát nem szabadítottuk ki Lédát, és nem szabadítottuk fel Orkenizt a zsarnokság alól?

– Igaza van – szölt közbe Kalliszta. – A Fekete Királynő hadserege megsemmisült, nincs többé. Hívei hamarosan elhagyják az erődítményeket, melyeket az ő nevében még védtek; bizonyára lesznek még csaták, de a Tíz Királyság biztonságát többé nem fenyegeti semmilyen veszély.

Gadir felé fordult.

– Nem önnek kell visszahódítania az elveszett földterületeket? Adel jelentős kockázatot vállalt azért, hogy az ön uralmát helyreállíthassa...

– Tudjuk, tudjuk – szakította félbe a Határőrgrófok királya.

Kosztasz határozott hangon folytatta:

– Ne vádold Atlaszt és Gadirt hálátlansággal, Kalliszta, amíg nem tudod, hogy... Adel a ti segítségével felbecsülhetetlen szolgálatot tett a Tíz Királyságnak. De küldetése még nem ért véget.

– Majd' elfelejtettem – suttogta Adel. – Az istennek visszatérése... a száműzetés vége... Léda és én... és a Csillag Fegyverei, mind összegyűjtve...⁵

Arca elkomorult, tétova tekintetet vetett maga köré.

⁵ Ld. *Atlantisz*, 2. kötet: *A Fekete Királynő*.

– A tő... a tőr – hebegte. – Léda tőre! Megsemmissült! Pedig nagyon jól tudjátok... Soha nem teljesedhet be a jövődölés. Kudarcot vallottunk!

A fal felé fordult, összeszorított öklével ráütött, majd Kallisztát kikerülve, aki feléje indult, hogy visszatartsa, odalépett a fekhelyhez, amelyre két tengerész fektette a sebesültet.

– Sven... Én voltam az, ugye? Elvakított a bánat, a félelem, a gyűlölet... Ó, nem emlékszem semmire, de rájöttem. Én is bele akartam vetni magam abba a fényzuhatagba... De te megakadályoztad... és akkor leszúrta! Bocsáss meg, kérlek! Bocsáss meg nekem, ha tudsz!

Sven az arca elé emelte a kezét, mintha egy pofon ellen védekezne.

– Adel, nem érted. Én...

Ebben a pillanatban heves lökés rázta meg a fedélzetet; a hajó az oldalára dőlt. Az asztal felborult, különböző tárgyak garmadája potyogott le a padlóra. Réműlt kiáltások harsantak, rekedt hörgések... A fedélzeten rohanó lábak dübörgése hallatszott. Az ajtót feltépték, és egy matróz jelent meg, sápadtan, vacogó fogakkal...

– Kapitány!

A matróz az ajtófélfának dőlve lihegett.

– Kapitány, megtámadtak bennünket...

Gadir felugrott.

– Ki?

– Nem tudjuk, kapitány... Valamilyen szörny, a tengerből született iszonyat... Egy...

Szeme kifordult, és hasra vágódott az összetört üvegek és a szétszóródott térképek között. Kalliszta elborzadva kiáltott fel. A szerencsétlen ember hátából egy karom állt ki: hosszabb volt, mint egy kard, és feketébb, mint a holló tolla.

A sas egy kőszobor mozdulatlanságával, hangtalanul figyelve üldögélt egy lándzsa alakú ablakmélyedésben. Szemben vele a sötét terem, melyben csupán egyetlen parázstartó tartotta fenn a meleg látszatát; mögötte az ugyancsak komor völgy, ahol vörösen izzottak a rabszolgahad által éjjel-nappal táplált tüzek fényei.

A parázstartó mellett egy magas vasszéken ülve a Királynő üres tekintettel bámulta a vörösen izzó zsarátnokot. Hosszú haja már nem hullott az arcába, hanem szorosan összefogva, kontyba tűzve, rézsisakként simult a fejére. Harci öltözetet viselt, csillogó páncélt, lábán térdig érő csizma; vállára rövid köpeny borult. Mészfehér ujjaival egy vízzel teli kőedényt tartott az ölében. A folyadék felszínét semmi sem fodrozta, még a lélegzete sem, ám a tartály fölött könnyű füst lebegett. Az ülő nő mozdulatlanságában volt

valami rémisztő: talán megtébolyult? Vagy ahhoz a határmezsgyéhez közeledett, ahol az élet halálba csúszik át? Uzrael ösztönétől hajtva legszívesebben hevesen csapkodott volna körülötte a szárnyaival, hogy szemében felébressze a tudat fényét, és kővé dermedt teste megrezzenjen. De nem mert megmozdulni, megbénította a falak között honoló erő. Ott ült hát kényszerből és szabad akaratából leigázottan, mivel Ő elfogadta, hogy az erő és a választás foglya legyen.

Borzalmas, megnevezhetetlen szorongás dermedtette meg. Mégsem hagyta volna el soha őt.

Várt.

A csaknem kihunyt parázs még árasztott némi fényt, amely megvilágította a szép, komor arcot és a finom kezét. A víz hirtelen megremegett, bugyogni kezdett. A füst töményebbé vált, zárt karikákban szállt felfelé, és hamarosan megtöltötte a szűk teret, összesűrűsödött a boltívek mentén. A medencében két vörös szem villant meg, akár a víz alatti rubinkövek.

– Szuka!

A falakról visszaverődő szó hosszan visszhangzott. A nő nem válaszolt. Vállai összébb roskadtak. Feje még lejjebb bukott...

– Hagytad, hogy ez a nyomorult lány vadásszon rád, elvegye tőled a királyságot, melynek őrzésével megbízталak! Kiszolgáltattad Malandriát legádázabb ellenségeimnek! És még van merszed megjelenni

előttem, kivert kutya módjára, amely összetört láncait maga után vonszolva, sebeit nyaldosva visszacsomolyog a vackára... Hát szemernyi méltóság sem maradt benned? Meg kellett volna ölnöd magad, és meg kellett volna ölnöd azt a fattyú királyt is, meg azt a szájhős, semmirekellő Sztephanoszt...

– Akarod, hogy meghaljak? – kérdezte a nő színtelen hangon. – Add ki a parancsot, uram, és én engedelmeskedem.

A rúdján ülő óriásmadár felkapta a fejét, görbe csőrét előrenyújtotta.

– Fölösleges – sziszegte a hang megvetően. – Nem lenne túl sok örömöm a halálodban... ami meg azt a fiatal kakast illeti... rá is sor kerül majd. Egyszer még hasznomra lehettek... talán.

Vészjósló loccsanás hallatszott.

– Az a Sztephanosz... Végül is meglehetősen tehetőséggel rendelkezik... Küldd el a tollas lakájodat, hogy kutassa föl. Tudni fogom a módját, miként csikarjam ki belőle a titkait. Ami pedig a kis Adelt illeti...

A víz felszíne hullámszerűen kezdett, zöldes visszfényei táncoltak a falakon.

– ...ő soha nem volt képes kivonni magát a tekintetem alól – folytatta a negédes hang. – Most épp a vesztébe rohan. Szórakoztatásul ugyanis válogatott társaságról gondoskodtam a számára... Az egyik famulusomat rendeltem mellé, egy igen szeretetreméltó... igen, felettébb szeretetreméltó isteni lényt!

Rekedt kacaj vijjogott fel, mely apró tarajokat borzolt a medence vizére.

– Indulj, Poklok Madara!

A sast úgy érte a parancs, mintha fejbe kólintották volna, de nem mozdult... Ekkor a trónjáról letaszított Királynő felemelte a fejét, Uzrael pedig elrepült, izzó gyűlölettel a szívében.